

Arrest

nr. 209 522 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 12 maart 2018.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot verwijzing naar de algemene rol nr. 205 255 van 13 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2017 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba, een aanvraag in, met het oog op het verkrijgen van een visum gezinshereniging om haar echtgenoot M.B.F., een erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen in België.

1.2. Op 10 november 2017 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze visumaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 20/02/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van Z. T. D. "01/01/1998 van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, M. B. F. "02/02/1990, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 06/09/2015 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

*Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;
Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen zijn:*

In huidig dossier kwam de man op 24/02/2016 aan in België waar hij een asielaanvraag indiende. Hij verklaarde hierbij van 2009 tot juli 2015 in Israël te hebben verbleven. Hij verliet Israël uit vrees opgepakt te worden door de autoriteiten en keerde terug naar Eritrea. Daar werd hij verplicht zijn legerdienst te vervullen zodat hij enkele maanden later opnieuw het land verliet. Intussen huwde de man ook met de genaamde T. D. Op 24/05/2016 werd de man erkend als vluchteling.

Enkele maanden later dient de vrouw een aanvraag gezinshereniging in.

Op onze vraag nam de ambassade een interview af van de vrouw. Hieruit blijken de volgende elementen:

- gearrangeerd huwelijk: ze ontmoette hem slechts 1 maal voor het huwelijk*
- huwelijk op 06/09/2015; na het huwelijk was er een lunch bij haar ouders thuis voor 300 genodigden*
- de vrouw kan huwelijksfoto's voorleggen en ze draagt een huwelijksring*
- de vrouw heeft geen enkele kennis over de persoonlijke voorkeuren van de man*

- ze zagen elkaar voor het laatst in oktober 2015; volgens de vrouw ging hij in maart 2016 naar België (hij kwam aan in februari)

- communicatie via telefoon

Er is sprake van een zeer snelle gang van zaken en een zeer povere kennis van de vrouw over haar man.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/09/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 20/10/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- Het document dat als huwelijksakte moet dienen, is een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Een dergelijk huwelijk dient steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd te worden om officieel geldig te zijn. In huidig geval blijkt dit niet het geval te zijn. Het document is bovendien niet gelegaliseerd en de echtheid ervan kan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden.

- Een zuiver gearrangeerd huwelijk: betrokkenen hebben mekaar voor hun huwelijk slechts éénmaal ontmoet. Het was een zuiver gearrangeerd huwelijk. Een dergelijke wijze van huwelijksvoltrekking strookt niet met de Belgische normen en waarden. Zonder enige voorafgaande kennismaking kan niet op een realistische wijze een duurzame levensgemeenschap tot stand worden gebracht.

- Mevrouw was nog minderjarig op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking. Dit is een extra element dat bij uithuwelijking in aanmerking dient te worden genomen. Beschikte zij als minderjarige wel over voldoende eigen keuzevrijheid om het huwelijk al dan niet aan te gaan?

- Weinig tot geen huwelijksleven: Betrokkenen zijn op 06.09.2015 gehuwd in Eritrea. Voordien verbleef meneer van juni 2009 tot juli 2015 nog in Israël. Hij is teruggekeerd naar Eritrea omdat hij in Israël geen verblijfsvergunning meer kon verkrijgen. Ongeveer 2,5 maanden later, in oktober 2015, is hij terug uit Eritrea weggevlucht omdat hij soldaat moest worden en dat wilde hij niet. In die korte tijd dat hij in Eritrea heeft verbleven, is hij dan gehuwd. Na het huwelijk hebben ze nog één maand samengewoond en dan is meneer terug vertrokken. Het is intussen van oktober 2015 geleden dat ze mekaar nog hebben gezien. Van een echt huwelijksleven is er tot op heden dus nog steeds niets in huis gekomen.

- Gebrekkige kennis van mekaars personalia: Uit het interview van mevrouw op de ambassade blijkt dat mevrouw maar weinig weet over haar echtgenoot. De vragen over haar man blijven onbeantwoord of ze moet toegeven dat ze het antwoord niet kent.

- Weinig relatiebewijzen. Ter gelegenheid van het huwelijk zijn er foto's genomen en werden 2 dvd's aan beeldmateriaal gemaakt. Daarbuiten zijn er weinig relatiebewijzen. Er worden chatgesprekken voorgelegd, doch de inhoud en diepgang van de gesprekken valt moeilijk te achterhalen. Meneer legt ook het bewijs van 2 geldtransfers via Western Union voor naar mevrouw die thans in Ethiopië verblijft.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd. “

2. Rechtspleging

De verzoekende partij heeft een synthesememorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een aanvullende nota neer.

Dergelijk stuk is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad en wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 10 juncto artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat het eerste middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“

Verweerster voert in haar nota aan dat de Raad geenszins een standpunt kan innemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Tevens meent zij dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

Verweerster vergist zich hier.

Verzoekster vraagt niet de vernietiging van het uitgebrachte advies door het Openbaar Ministerie, doch de vernietiging van de weigeringsbeslissing tot afgifte van een visum, dewelke gefundeerd is op hoofdzakelijk het negatief advies, maar zeker ook andere motiveringsgronden.

De Raad heeft evenwel de bevoegdheid om, als annulatierechter, na te gaan of bij het nemen van een beslissing, er geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend (RvV. Arrest 39.684,02 maart 2010, RVV 2010-11, 12 februari 2011)

Voor zover Uw raad vaststelt dat een regel van het objectief recht is geschonden, kan de bestreden beslissing worden vernietigd waardoor verweerster dan inzake zal dienen rekening te houden met de vastgestelde schending bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Er dient hier een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen een eventuele betwisting van erkenning van het huwelijk en de beslissing tot weigering van een visum.

In casu betreft het verzoek enkel de nietigverklaring tot weigering van een visum. Conform vast rechtspraak van de Raad van State (zoals daar is vb. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552), kan verweerster noch de Raad zich beroepen op artikel 144-146 GW en artikel 27 WIPR. Uit dit voormelde arrest vloeit tevens ook voort dat de Raad verplicht is om alle motieven te onderzoeken die geleid hebben tot de weigeringsbeslissing en te controleren op de wettigheid ervan.

Tevens wenst verzoeker inzake te verwijzen naar RvV nr. 30.759 ,28 augustus 2009. De Raad onderzoekt of de Dienst Vreemdelingenzaken in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling. In het kader van deze marginale toetsingsbevoegdheid kan een onwettigheid worden gesanctioneerd wanneer er daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Het is duidelijk dat verweerster deze belangrijke gedachtegang naast zich heeft neergelegd.

Ook had verweerster bij het nemen van de beslissing, waarbij zij zich onder andere steunt op het negatief advies van het Openbaar Ministerie - zorgvuldiger dienen te werk te gaan bij het onderzoeken ervan.

Het betreft hier de echtgenote van een man die in België erkend is als vluchteling en aldus niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om zijn echtgenote te ontmoeten.

Uitgaande van de beslissing, kan worden afgeleid dat de hoofdreden tot het nemen van de weigeringsbeslissing door verweerster, gebaseerd is op niet alleen het negatief advies van het Openbaar Ministerie maar ook tal van andere bedenkingen.

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, kan zij het huwelijk an sich wel toetsen aan artikel 146bis. (RvV nr. 77.630, 20 maart 2012). Zeker nu zij zich in de bestreden beslissing vooral deze motieven naar boven brengt.

Tevens kan worden vastgesteld dat de redenen aangehaald door verweerster alle grondslag missen, door zich hierop te baseren. Zeker nu het hier gaat over partijen afkomstig uit Afrika, waarbij andere tradities gelden dan bij ons. "Een snelle gang van zaken kan niet begrepen worden als een schijnhuwelijk". (Rechtbank Eerste Aanleg Antwerpen, rolnummer 11-3226- B, 02 april 2012). Door zich hierop te baseren als reden dat er snel gehandeld is geweest tussen de partijen, vormt geen reden om dit als weigeringsgrond te aanzien.

2.1.2. De Raad herhaalt dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, uitspraak moet doen op basis van de synthesememorie. De verzoekende partij heeft er zelf voor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. In deze synthesememorie moeten de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen worden samengevat en kan de verzoekende partij repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*". Het begrip "*samenvatten*" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, of het louter verwijzen naar de middelen zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat "*het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*" (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een "*repliekmemorie*", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907). Het derde middel, waarbij de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het derde middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en enkel aangeeft welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, is dan ook onontvankelijk. Het tweede middel is onontvankelijk voor zover de verzoekende partij in fine verwijst naar haar oorspronkelijke uiteenzetting zoals gesteld in

haar inleidend verzoekschrift. De Raad behandelt hierna dan ook enkel de middelen zoals samengevat in de synthesesommarie.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de Raad moet onderzoeken of de dienst vreemdelingenzaken in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling. In het kader van deze marginale toetsingsbevoegdheid kan een onwettigheid volgens de verzoekende partij worden gesanctioneerd wanneer er daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Ook had de verwerende partij volgens de verzoekende partij bij het nemen van de beslissing, waarbij zij zich onder andere steunt op het negatief advies van het Openbaar Ministerie, zorgvuldiger moeten te werk gaan bij het onderzoeken ervan. De verzoekende partij stelt dat zij de echtgenote is van een man die in België erkend is als vluchteling en aldus niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om haar te ontmoeten. Uitgaande van de beslissing, kan volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de weigeringsbeslissing voornamelijk gebaseerd is op niet alleen het negatief advies van het Openbaar Ministerie maar ook tal van andere bedenkingen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan zij het huwelijk an sich volgens de verzoekende partij wel toetsen aan artikel 146bis. (RvV nr. 77.630, 20 maart 2012). Tevens kan volgens de verzoekende partij worden vastgesteld dat de redenen aangehaald door de verwerende partij alle grondslag missen, door zich hierop te baseren. Zeker nu het hier gaat over partijen afkomstig uit Afrika, waarbij andere tradities gelden dan bij ons. *"Een snelle gang van zaken kan niet begrepen worden als een schijnhuwelijk"*. (Rechtbank Eerste Aanleg Antwerpen, rolnummer 11-3226- B, 02 april 2012). Door zich hierop te baseren als reden dat er snel gehandeld is geweest tussen de partijen, vormt geen reden om dit als weigeringsgrond te aanzien.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007,

C.06.0334.N). Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden gesteld dat uit artikel 10 en artikel 12bis van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. Traest, commentaar bij artikel 27 in J. Erauw e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). De verwerende partij is hier de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Anders dan wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen kan de verwerende partij dus wel degelijk een toepassing maken van artikel 27 van het WIPR.

In casu blijkt dat de verwerende partij weigert de huwelijksakte te erkennen in toepassing van artikel 27 van het WIPR en dat zij zich hiervoor baseert op een negatief advies van de Procureur des Konings. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat er een negatief advies is van de Procureur des Konings i.v.m. het huwelijk van de verzoekende partij. Het staat de verwerende partij vrij het standpunt van de procureur des konings bij te treden. Zo de verzoekende partij niet akkoord gaat met het advies van de Procureur des Konings, dient zij zich te richten tot de familierechtbank en dit negatief advies aan te vechten. Door te stellen dat zij de echtgenote is van een man die in België erkend is als vluchteling en aldus niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om haar te ontmoeten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op kennelijk onredelijke motieven.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij met de loutere bewering dat de redenen aangehaald door de verwerende partij alle grondslag missen, niet aannemelijk maakt dat dit ook effectief het geval is. De loutere vermelding dat volgens haar de motieven van de bestreden beslissing ‘alle grondslag missen’, zonder aan te geven waarom dit het geval zou zijn, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat zij en haar partner afkomstig zijn uit Afrika, waar andere tradities gelden dan bij ons. Zij laat uitschijnen dat een snelle gang van zaken, zoals de bestreden beslissing stelt, niet automatisch duidt op een schijnhuwelijk. Daargelaten de vraag of de snelle gang van zaken duidt op een schijnhuwelijk, blijkt zeer duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat de dienst vreemdelingenzaken het huwelijk weigert te erkennen om reden dat de procureur des Konings in zijn advies heeft aangegeven dat het huwelijk tussen de betrokkenen er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De verwerende partij herneemt de motieven van dit advies in haar beslissing. De motieven van dit advies zijn determinerend voor de beoordeling. Het middel van de verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing, dat het negatief advies van de Procureur des Konings herneemt, gebaseerd is op onjuiste feiten. Het werkelijke en rechtsreeks voorwerp van het middel blijkt aldus het negatief advies van de procureur des Konings te zijn. Om het negatief advies van de Procureur des Konings aan te vechten dient de verzoekende partij zich echter te richten tot de familierechtbank. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich hierover uit te spreken.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij vat het tweede middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

*“- schending van artikel 3 E.V.R.M.;
- schending van de materiële motiveringsplicht.*

Onder middel wordt verstaan : "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (R.v.St. 17 december 2004, nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004, nr. 130.972; R.v.St. 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. (RVV 12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).,

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen: EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388)."

Daarnaast wenst verzoekster te volharden in haar oorspronkelijke uiteenzetting zoals gesteld in haar verzoekschrift."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar tweede middel beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, zonder deze op enige concrete wijze toe te passen op haar eigen situatie. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uitlegt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat het derde middel als volgt samen in haar synthesememorie:

*“- schending van artikel 8 E.V.R.M.;
- schending van de materiële motiveringsplicht;
- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker volhardt in haar verweer zoals uiteengezet in haar verzoekschrift omtrent dit derde middel.”

2.3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar derde middel enkel de door haar geschonden geachte rechtsregel en beginselen aanhaalt, maar op geen enkele concrete wijze uitlegt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing ze schendt.

Het derde middel is dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van de verzoekende partij dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk; dat de echtgenoot van de verzoekende partij momenteel in Ethiopië verblijft teneinde haar te kunnen ontmoeten; dat zij daar samen zullen verblijven tot 23 september 2018, waarna de echtgenoot van de verzoekende partij zal terugkeren naar België.

De Raad herhaalt dat hij geen rechtsmacht heeft om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk. De Raad kan enkel beoordelen of de verwerende partij in alle redelijkheid is kunnen komen tot de bestreden beslissing. Zoals reeds werd aangegeven blijkt dat de verwerende partij haar beslissing baseert op een negatief advies van de Procureur des Konings aangaande de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Gezien het bestaan van een negatief advies van de Procureur des Konings waarvan het bestaan niet wordt betwist, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij in alle redelijkheid de bestreden beslissing kon treffen. Het staat de verzoekende partij vrij om zich tot de familierechtbank te wenden teneinde een beroep in te dienen tegen het negatief advies van de Procureur des Konings.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU